

Arrest

nr. 86 595 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, van 29 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 3 augustus 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum. Zij is vergezeld van haar drie minderjarige kinderen.

Op 17 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 16 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20 juli 2010 nr. 46 568 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 augustus 2010 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 16 september 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden verzoekster en haar drie kinderen in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad van 27 april 2012 nr. 80 400 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 5 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 mei 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten V. L.

geboren te O. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.05.2012

Overwegende dat

betrokkene op 03.08.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 17.03.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 19.04.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen (RVV), waar op 23.07.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar broer M. vermoord werd en hieromtrent zijn overlijdensakte aanbrengt, alsook een kopie van een foto van hem; betrokkene vermoedt dat haar broer vermoord werd door de FSB en vreest dat ook haar en haar kinderen hetzelfde te wachten staat indien ze zouden terugkeren; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat de dood van haar broer enigszins gerelateerd zou zijn aan de vluchtmotieven, zoals uiteengezet gedurende haar eerste asielprocedure; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het aanbrengen van voornoemde documenten, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar de gezondheidstoestand van haar zoon; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overigens hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de huidige levensomstandigheden van betrokkene en haar kinderen in België; ook dergelijke motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)”

Op 15 juni 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen van de vordering tot schorsing omdat artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit impliceert dat verzoekster een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

Dienvolgens dienen eerst de door verzoekster aangevoerde middelen onderzocht te worden. Uit punt 3. van dit arrest zal blijken dat verzoekster geen gegrond middel aanvoert waarin zij kan aantonen dat de door haar aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de aangevoerde middelen

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In casu is dit niet gebeurd.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster "geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure".

Dat integendeel de vorige asielaanvraag van verzoekster werd beëindigd met beslissing van uw zetel dd. 23.10.2010.

Dat verzoekster volgende zaken heeft ingeroepen daterend van na deze datum:

Dat op 2 februari 2011 om 21-22 uur verzoekster werd opgebeld door haar zus Z., die zei dat de FSB de broer van verzoekster (M.) op de weg naar huis enkele uren voordien was beschoten geworden.

Op deze datum ongeveer om 18 uur reed de broer van verzoekster met zijn voertuig. Hij zou binnen een tiental minuten thuis zijn, toen hij twee auto's zag die zijn voertuig probeerden in te halen en te doen stoppen.

De auto van de broer van verzoekster werd achtervolgd en wanneer hij uiteindelijk zijn auto op de wegberm wilde tot stilstand brengen, werd diens voertuig door één van de achtervolgende auto's in de beek geduwd.

Er stapten uit de auto's enkele pannen uit en zij begonnen onmiddellijk op de broer van verzoekster te schieten.

De familie kon het lichaam van M. niet onmiddellijk bekomen, zij werden aanvankelijk niet toegelaten tot het lichaam. Volgens moslimtraditie diende het lichaam in de eerste voormiddag na de dood begraven te worden. FSB belemmerde dit echter met opzet.

De zus van verzoekster is op datum van 04 februari 2011 bij de president Evkoerov geweest. Ze vroeg om het lichaam van M.. De president zei dat de moord op M. toevallig was, dat er niets aan gedaan kon worden, dat de situatie ingewikkeld was.

Na één week, na de begrafenis van M., kwamen de agenten van FSB bij het huis van de broer van verzoekster met huiszoeking. Het is zijn adres (...).

De agenten waren gemaskerd en hebben geen huiszoekingsbevel voorgelegd. De huiszoeking begon om 06 uur 's morgens waarbij de vrouw van M. en de zus van verzoekster, Z., thuis waren.

Na de huiszoeking hebben de agenten van FSB de zus van verzoekster naar de politie van het Nazranidistrict gebracht. Z. wil tot op heden niet vertellen wat de agenten daar met haar deden.

De agenten van de FSB zouden gezegd hebben dat zij in de auto van de broer van verzoekster hebben geschoten omdat zij dachten dat verzoekster samen met haar broer in de auto zat.

De agenten zeiden dat verzoekster hun doel was en zij per ongeluk de broer van verzoekster hebben doodgeschoten.

Bij het verhoor van Z. hebben de agenten alles over verzoekster en haar man gevraagd. Zo was het dat Z. vroeg dat verzoekster haar niet meer zou opbellen.

De zus van verzoekster werd 's nachts vrijgelaten, en twee dagen daarop 's morgen is zij eveneens Ingoetsetië ontvlucht met haar gezin. Verzoekster weet niet waar ze op heden is.

Verzoekster had tot voor kort ook contacten met de vrouw van haar broer, M., doch zij vroeg expliciet om haar niet meer op te bellen omdat zij bang was voor haarzelf en haar drie kinderen.

Verzoekster is er zeker van dat de moord op haar broer te wijten is aan haarzelf en haar man. Zij is er zeker van dat haar hetzelfde lot wacht als zij dient terug te keren.

Na de moord op de broer van verzoekster, vertelde diens vrouw dat hij nog voor zijn dood reeds verschillende malen naar de politie was gebracht en daar mishandeld is geworden.

Hij werd met de dood bedreigd als hij er niet voor zorgen dat verzoekster zich bij de politie zou aanmelden.

Dankzij de hulp van M. kon verzoekster destijds naar België komen. Haar kinderen waren ooggetuigen van alles wat zij heeft doorgemaakt en één van haar zonen kampt tot op heden met een zware posttraumatische stress-stoornis waardoor hij werd opgenomen in de psychiatrie. Hij wordt nog steeds hysterisch als hij politie ziet.

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen” (VAN HEULE. o.c.. nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

‘Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève Il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om te gaan weigeren de nieuwe asielaanvraag van verzoekster te onderzoeken, en hierdoor te oordelen dat er, wat verzoekster betreft, “geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek als er ernstige nieuwe elementen worden naar vorgebracht. Dit geldt des te meer gezien het feit dat verzoekster thans de overlijdensakte van haar broer voorlegt, dewelke dateert van na de afsluiting van de vorige asielaanvraag en tevens een foto van haar vermoorde broer.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dat van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoekster, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de thans bestreden beslissing *in concreto* te betwisten. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat de beslissing gesteund zou zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn, zodat verzoekster evenmin een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), of van de artikelen 48/3 en 48/4 aannemelijk maakt. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zich beperkt tot een herhaling van haar verklaring bij haar tweede asielaanvraag, maar hierbij voorbij lijkt te gaan aan de motieven van de bestreden beslissing. In deze beslissing werd wel degelijk ingegaan op de verklaring van verzoekster waarin zij uiteenzette dat haar broer zou zijn vermoord en op de voorgelegde overlijdensakte en foto. Verzoekster zet op geen enkele wijze uiteen dat deze conclusie op verkeerde wijze zou zijn tot stand gekomen. Zij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de verwerende partij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoekster reeds heeft onderzocht in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en derhalve tevens in het licht van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens merkt de verwerende partij op dat verzoekster zich beperkt tot algemene beweringen die door geen enkel concreet element gestaafd worden. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in een land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Verzoekster toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht. Verzoekster geeft vervolgens een feitenrelaas dat volgens haar dateert van na het arrest van de Raad inzake haar eerste asielaanvraag. Verzoekster meent dat de verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om te weigeren de nieuwe asielaanvraag van verzoekster te onderzoeken en te oordelen dat er geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er werd volgens haar geen grondig onderzoek naar de nieuwe elementen gevoerd, terwijl verzoekster toch een overlijdensakte van haar broer voorlegt, die dateert van na het afsluiten van de vorige asielaanvraag.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag van 24 mei 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een originele overlijdensakte van haar broer afgeleverd door de burgerlijke stand op 22 maart 2011;
- een foto van haar broer.

In het bijbehorende interview heeft verzoekster de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“(Mijn broer) werd vermoord op 02.02.2011, hij was degene die ons hielp vluchten. Hij werd al vaak bedreigd en geslagen omwille van ons, uiteindelijk werd hij vermoord. We denken dat de FSB hem vermoordde, zij waren ook diegene die ons bedreigden toen we nog thuis waren. Ik ben zeker dat ons hetzelfde lot staat te wachten als we terugkeren.

Mijn schoonzus gaf deze documenten aan een andere vrouw die naar België reisde. Ik ontving dit zo’n 5 à 6 maanden geleden. Ik kon niet eerder opnieuw asiel aanvragen omdat ik ziek was. Ik heb nog contact met haar maar ze is bang om veel te zeggen aan de telefoon, ze vreest voor haar kinderen.

Over mijn man heb ik geen nieuws meer, ik weet niet waar hij is en of hij nog in leven is.

Ik kan mijn kinderen niet terugbrengen want daar is hun leven in gevaar. Mijn zoon is ziek, hij heeft nog steeds last van de shock van toen. Hij wordt hysterisch als hij politieagenten ziet. Mijn kinderen hebben hier hun leven nu, ze gaan naar school en gedragen zich hier goed.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“[...] betrokkene op 24.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar broer M. vermoord werd en hieromtrent zijn overlijdensakte aanbrengt, alsook een kopie van een foto van hem; betrokkene vermoedt dat haar broer vermoord werd door de FSB en vreest dat ook haar en haar kinderen hetzelfde te wachten staat indien ze zouden terugkeren; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat de dood van haar broer enigszins gerelateerd zou zijn aan de vluchtmotieven, zoals uiteengezet gedurende haar eerste asielprocedure; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het aanbrengen van voornoemde documenten, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar de gezondheidstoestand van haar zoon; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overigens hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de huidige levensomstandigheden van betrokkene en haar kinderen in België; ook dergelijke motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden;”

Verzoekster uit geen kritiek op het motief dat de gezondheidstoestand van haar zoon het voorwerp kan uitmaken van een specifieke procedure en dat de huidige levensomstandigheden van verzoekster en haar kinderen in België geen uitstaans hebben met het vluchtelingenverdrag.

Waar verzoekster meent dat de overlijdensakte van haar broer een nieuw gegeven is omdat dit dateert van na de laatste fase in de procedure waarin zij dit had kunnen aanbrengen, dient te worden opgemerkt dat niet elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of aan de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De documenten die verzoekster voorlegt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat verzoekster niet kan aantonen dat de dood van haar broer enigszins gerelateerd zou zijn aan haar vluchtmotieven zoals uiteengezet gedurende haar eerste asielprocedure en dat er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure door de Belgische asielinstanties geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van verzoekster zodat noch haar huidige verklaringen, noch het aanbrengen van de overlijdensakte van haar broer en een foto van hem, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen.

Verzoekster uit in het verzoekschrift geen concrete kritiek op deze beoordeling, maar beperkt zich tot een loutere herhaling van het feitenrelaas dat zij heeft aangehaald tijdens haar tweede asielaanvraag en waarover werd geoordeeld in de bestreden beslissing. Door een loutere herhaling van reeds aangehaalde feiten slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de stukken die verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft voorgelegd.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster laat in het geheel na om uiteen te zetten in welk opzicht artikel 5 van het EVRM zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

3.1.3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL;

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoetsetië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekster te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoekster thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar voren worden gebracht.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt weergegeven onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.2.3.1. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoekster niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoekster kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

In zoverre verzoekster met haar uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad volledigheidshalve gelden dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

3.2.3.2. Verzoekster haalt de schending van het fair-playbeginsel aan maar laat na om op concrete wijze aan te duiden waarom en op welke wijze zij meent dat dit beginsel geschonden wordt door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

3.2.3.3. Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Ingoetsetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waar-oor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt weergegeven onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.3.3.1. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid (wat dus *in casu* niet het geval is), een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad laat *in casu* tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 maart 2010 heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de Raad bij arrest nr. 46 568 van 20 juli 2010 de zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bevestigd, en verzoeksters tweede asielaanvraag op goede gronden niet in overweging werd genomen, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststelling dat verzoekster geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.3.3. Voor de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, voor de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET